Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302
Телефони (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXV. Ч. 254. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 7-го ЛИСТОПАДА 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, NOVEMBER 7, 1979 No. 254 VOL. LXXXV.

МЕТРОПОЛІЯ НЮ ЙОРК — НЮ ДЖЕРЗІ — КОННЕКТИКАТ ВІДЗНАЧИТЬ 85-РІЧЧЯ УНС ЮВІЛЕЙНИМ БЕНКЕТОМ 24-ГО ЛИСТОПАДА. УЛАС САМЧУК ВИГОЛОСИТЬ ЮВІЛЕЙНЕ СЛОВО, В КОНЦЕРТОВІЙ ПРОГРАМІ ВИСТУПИТЬ АНДРІЙ ДОБРЯНСЬКИЙ, МАЙСТРОМ ЦЕРЕМОНІЇ БУДЕ ВАСИЛЬ ШУСТ

Ню Йорк. — У цьому році Український Народний Союз відзначає 85-річчя свого заснування та своєї безперервної служби своїм членам і українській громаді в Америці і Канаді, які своєї постійної і видатної допомоги українському народові на рідній землі в його змаганнях до волі і незалежности. З нагоди цього 85-річчя УНСоюзу, що є рівночасно і 85-річчям зорганізованої української громади в Новому Світі, вже відбулося ряд імпрез в поодиноких громадах, а кульмінацією цих імпрез буде великий Ювілейний Бенкет, що відбудеться в Ню Йорку у великій балевій залі готелю Рузвельт при Медісон евеню і 45-ій вулиці. Організацією та влаштуванням цього бенкету займається окремий Ювілейний Комітет при місцевому Окружному Комітеті Відділів УНС з головним радним Миколою Хоманчуком, як головою, та під протекторатом Головного Екзекутивного Комітету УНС. Ювілейне слово під час бенкету виголосить письменник Улас Самчук з Торонто, книжка якого „Слідами Піонерів", яку автор називає „Епосом Української Америки", формально появиться друком власне в дні цього ювілейного бенкету, себто 24-го листопада, та яку можна буде набути перед бенкетом, чи після нього. У мистецькій програмі під час бенкету виступить соліст Метрополітальної опери Андрій Добрянський, а з відповідним до нагоди мистецьким словом-фейлетоном виступить письменник Іван Керницький-Ікер. У формальній частині програми передбачені деякі привітання та передача почесних грамот тим піонерам-союзовцям метрополітальної округи Ню Йорку, Ню Джерзі і Коннектикату, які є членами УНСоюзу 40 і більше років. На майстра церемонії цього великого і репрезентативного бенкету запрошено широковідомого артиста американських сцен і екранів, маестра Василя Шуста.

Улас Самчук

Андрій Добрянський

Василь Шуст

Як уже згадано організацією Бенкету займається діловий Ювілейний Комітет при місцевому Окружному Комітеті Відділів УНС у складі: М. Хоманчук — голова, М. Салдан і пані Е. Мілянич—заступники голови, М. Юзенів — секретар, В. Чума — скарбник і референти: С. Чума, пані О. Гентіш, М. Климишин і Л. Ґой — імпрезові, В. Левенець і В. Душник — пресові. Членами Комітету є: І. Винник, І. Хома, І. Пригода та С. Прончик. Почесним головою цього Ювілейного Комітету є головний предсідник УНС Іван О. Флис.

На почесних учасників цього репрезентативного ювілейного свята УНС запрошено преставників УККА і трьох братських союзів: Українського Братського Союзу, Союзу Українців Католиків „Провидіння" та Української Народної Помочі.

Вислано вже також запрошення 149 Відділам УНС на руки їхніх секретарів, метрополії Ню Йорку, Ню Джерзі і Коннектикату із рекомендацією, щоб кожний із цих Відділів замовив собі бодай один стіл із десяти місцями.

ПАПА ІВАН ПАВЛО II СКЛИКАЄ КАРДИНАЛІВ НА ВАЖЛИВІ ЦЕРКОВНІ НАРАДИ

Рим. — У вівторок, 5-го листопада ц. р. кардинали Католицької Церкви з цілого світу збираються на наради у Ватикані, на яких Папа Івана Павло II, на закінчення свого першого року на папському престолі у Ватикані з'ясує положення Церкви та вислухає різні поради та думки, що торкаються проблем, які стоять перед Католицькою Церквою.

Заплановані чотириденні наради, на думку знавців ватиканських справ, не мають прециденсу в новітній історії Церкви. В листі кардинала Аґостіна Касаролі, що його він вислав до всіх кардиналів, сказано, що в програмі нарад обговорюватимуться такі питання, як: ватиканські фінанси, ролю Курії у керуванні Церквою, відносини Ватикану з поодинокими державами світу, а потім слідуватиме звіт самого Папи.

Під сучасну пору в Колеґії Кардиналів є 130 кардиналів, але припускають, що тільки 120 з них візьме участь у нарадах, а інші не зможуть приїхати.

За останніх сто років Колегія Кардиналів ані разу не скликувано, хоча за Наполеонських часів такі збори скликувано частіше, це було легше з цих причин, що у великій більшості всі кардинали були італійці.

Під час останніх конклявів, на яких Папи Іван Павло I і Іван Павло II були вибрані, 15 кардиналів підписали петицію, щоб новий папа скликував час до часу Колеґію Кардиналів. Одним з тих, хто підписав петицію, був Кароль Кардинал Войтила, який пізніше став Папою. Припускають, що Папа домагатиметься піддержки від Колеґії у якій він має багато прихильників для своїх плянів відносно його консервативних поглядів на справи теології, церковну дисципліну, розводи, контролю народин і аборти.

Папа Іван Павло II вповні цього свідомий, що його заяви під час відвідин Америки викликали в нутрі Церкви та і поза нею поважну критику. Переважаюча апробата його поглядів зможе зневтралізувати цю критику та доказати, що його погляди на ці справи знаходять піддержку в самій Церкві та у Ватикані.

Курія виготовила відповідні резолюції-рекомендації, над якими дискутуватиме Колеґія Кардиналів. Одною з найважливіших справ — це фінанси Ватикану, які мають бути в катастрофальному стані і припускають, що Папа заапелює до багатших епархій ЗСА та Західньої Німеччини, щоб вони збільшили свої грошові дотації для центральної ватиканської адміністрації, та щоб зорганізували спеціяльні грошові кампанії на ту ціль.

Курія теж приготовила обширний меморіял, в якому подано причини, чому зростаюче число священиків покидає Церкву, мимо того, що теперішній Папа не дає на це дозволу. Курія, між іншим, звертає менше уваги на людські аспекти таких священиків, а більше на методи вишколу та вербування.

Папа Іван Павло II заповнив лиш один важливий пост, а саме минулого березня після смерти Кардинала Дж. Війо, іменував Кардинала Аґостіно Касаролі державним секретарем Ватикану.

Кардинали, які очолюють 9 конґреґацій, або міністерств, залишаються ці самі, хоча згідно з ватиканською практикою їхні каденції кінчаються із смертю Папи. Покищо Папа Іван Павло II затвердив всі голови конґреґацій, хоча є можливість, що він після Кардинальських нарад назначить ще інших та зредукує ватиканський штаб працівників.

Одночасно з нарадами Колеґії Кардиналів відбуватиметься конґрес усіх жіночих орденів, на який прибудуть тисячі голів таких жіночих орденів, між ними мати Тереса, монахиня, яка недавно одержала Мирову Нагороду Нобля за свою працю у вбогих кварталах індійського міста Калькути.

ІРАНСЬКИЙ УРЯД МЕГДІ БАЗАРҐАНА ЗРЕЗИҐНУВАВ

Тегран, Іран. — Як це число „Свободи" вже було на пресі, радіовисильні передали з Ірану вістку, що тамошній уряд прем'єр-міністра Мегді Базаргана зрезигнував, а владу в країні тимчасово перебрав Революційний Комітет Аятолли Хомейні. Вже раніше ходили чутки, що між прем'єром Базарганом і Хомейні немає порозуміння з огляду на те, що Револяційний Комітет постійно вмішувався до керування державою.

У міжчасі стало відомо, що зреволюціоналізовані студенти погрожують „зліквідувати" американських закладників в амбасаді і консуляті, яких вони, до речі, називають „шпигунами імперіялізму", якщо уряд ЗСА не видасть колишнього шаха Мохаммеда Різу Паглеві, який, як відомо, перебуває тепер в одному з нюйоркських шпиталів, де він перейшов складну операцію. Речник Державного департаменту заявив в понеділок, 5-го листопада ц. р., що уряд З'єднаних Стейтів Америки ніколи не погодиться на видачу шаха Паглеві і не буде вести жадних переговорів у цій справі з Революційним Комітетом Аятолли Хомейні.

ІРАНСЬКІ СТУДЕНТИ, ЗАХОПИВШИ АМЕРИКАНСЬКУ АМБАСАДУ, СИЛОЮ ДЕРЖАТЬ ПОНАД 60 АМЕРИКАНСЬКИХ ЗАКЛАДНИКІВ

Тегран, Іран. — По трьох годинах сутичок з американськими вояками морської піхоти велика група іранських студентів вдерлася до американської амбасади, захопивши 60 урядовців амбасади, домагалася від американського уряду видачі колишнього шаха Різи Паглеві, який є тепер на лікуванні в Ню Йорку. Ця ж група студентів, яка твердить, що вона має на цю акцію підтримку та дозвіл Аятолли Хомейні, заявила представникам преси, що вона не випустить американських закладників аж поки американських уряд не видасть шаха, якого теперішній іранський уряд хоче судити за „злочин проти іранського народу".

Американські вояки, сторожі амбасади, які вивіновані в наймодерніше узброєння та можуть ужити сльозоточиві ґази, досі, однак, не вживали зброї проти іранських студентів, стараючися відперти напасників не вдаючись до зброї.

Призначена для охорони чужинецьких амбасад іранська поліція спокійно приглядалася до нападу на американську амбасаду. Брюс Лейнґен, голова американської місії не був поміж американськими закладниками, одначе іранські студенти придержали колишнього амбасадора Вілліяма Сулливана.

В офіційному комунікаті іранського Міністерства Закордонних Справ, повідомляється, що: „Сьогоднішня акція групи наших компатріотів є природною реакцією на байдужність американського уряду до зранених почувань іранського народу з причини присутности здетронізованого шаха, який тепер перебуває у ЗСА під претекстом хвороби.

„Якщо б американські власті респектували почуття іранського народу і зрозуміли суть іранської революції, вони повинні щонайменше не впустити здетронізованого шаха до країни та повернути його маєтки".

Студенти показали кореспондентам безліч американських урядових документів, захоплених в амбасаді, які американські урядовці не вспіли спалити перед захопленням амбасади іранськими студентами. Студенти несли великий транспарант з написом, „Хомейні бореться, Картер трясеться". Вони також читали заяву Аятолли Хомейні, який мав одобрити їхню акцію.

Захоплення амбасади наступило після кількатижневих атак на Америку Аятолли Хомейні, в яких обвинувачено Америку в шпигунстві та піддержці шаха Різи Паглеві під час його володіння в Ірані.

Крім амбасади, студенти теж захопили два американські консуляти в Ірані.

Протест іранських студентів у Ню Йорку

Рівночасно в Ню Йорку мала група іранських студентів демонструвала під Статуєю Свободи в Ню Йорку, прив'язавши себе ланцюгами до залізного поруччя під статуєю, домагаючись, щоб уряд ЗСА негайно повернув шаха до Ірану, де його судитимуть і покарають.

У цьому ж часі, коло 100 іранських студентів, вигукуючи „Смерть шахові", протестувало біля Нюйоркського Шпиталю-Медичного Корнельського Центру, в якому колишній шах Різа Паглеві є реконвалесцентом після важкої операції минулого тижня.

Представники Державного Департаменту заявили, що їх покищо не поінформовано про будь-які поранення чи побиття американських службовиків в амбасаді.

ПЕРЕД АРЕШТУВАННЯМ МИКОЛА ГОРБАЛЬ НАМАГАВСЯ ВИЇХАТИ ДО ЗСА

Микола Горбаль

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — В Україні поширюються тексти заяв Миколи Горбаля і його дружини Анни Марченко до Л. Брежнєва, в яких вони розкривають крутійства місцевих органів влади у зв'язку зі заходами Горбалів емігрувати до ЗСА. Як ми останньо повідомили, Миколу Горбаля, колишнього політичного в'язня і учасника сучасного правозахисного руху в Україні, арештували органи КҐБ 24-го жовтня ц. р.

Передаємо текст заяв Горбаля і його дружини до Брежнєва.

„Голові Президії Верховної Ради СРСР Брежнєву Леоніду Іллічу, гр. Горбаля Миколи Андрійовича, м. Київ, вул. Бастіонна 1/36, кв. 70.

ЗАЯВА

Я маю виклик від двоюрідної сестри на постійне поселення. в США, проте в ОВІРі Печерського району м. Києва відмовляються прийняти від мене навіть документи за цим клопотанням. Причини, якими вмотивовано відмову, не лише необґрунтовані, але й на мою думку, незаконні.

Підстава відмови: чому я бажаю їхати сам, а дружина залишається тут. Або, мовляв, розлучайтеся, або їдьте разом. Гадаю, що питання розлучення не повинно входити у компетенцію працівників МВД, це — наша особиста справа. А пропозиція виїхати разом цілою родиною виглядала б навіть шляхетною, як би вона не була фальшивою. Працівникам ОВІРу добре відомо, що дружина зі сином також мають запрошення на виїзд і що я хочу виїхати разом із ними, і що дружина не має нічого проти мого виїзду у різний із нею час, бо через незалежні від неї обстави вона не має змоги подати документи одночасно зі мною. А якби й не так, то чи не має вона права залишитися тут, тоді як я хочу скористатися своїм правом оселитися в іншій країні, надто коли дружина не має нічого проти цього?

Факт неможливости подати документи моїй дружині для виїзду в Сполучені Штати Америки і відмова прийняти документи від мене переконує, що цим досягається однієї мети: будь-якими заходами продовжити строки з виїздом аж доки не скінчиться юридична чинність виклику, а надалі й саме бажання виїхати стане нездійсненим внаслідок різних адміністративних перешкод.

Прошу пробачення, Леоніде Іллічу, що відволікаю Вас приватними питаннями від державних справ, а все ж сподіваюся на Вашу допомогу.

1 вересня 1979 р.

М. Горбаль

Голові Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєву

Марченко Анни Михайлівни, м. Київ, вул. Бастіонна, 1/36 кв. 70.

ЗАЯВА

У червні цього року мій чоловік, Горбаль Микола Андрійович, і я подали клопотання про виїзд на постійне проживання у Сполучені Штати Америки за викликом сестри чоловіка, Горбаль Марії, яка мешкає в м. Ню Йорку. Вже перший місяць я марно намагаюся одержати з місця роботи довідку, необхідну для подання документів в ОВІР.

До 4 червня цього року я працювала в Раді по вивченню виробничих сил УРСР Академії Наук УРСР на посаді молодшого наукового співробітника, із 17 квітня 1978 року була у декретній відпустці, потім у відпустці за свій рахунок у зв'язку з народженням дитини. Коли я звернулася на місці роботи за довідкою для ОВІРу про те, що адміністрація не має до мене жадних матеріяльних претензій, мені перш за все поставили умову звільнитися з праці. І хоч голова Ради академік АН УРСР А. Н. Алимов у розмові зі мною сказав, що адміністрація жадних матеріяльних претензій до мене не має, довідки мені жадної не видали, покликаючися на незакінчену працю, виконання якої від мене не залежить. Очевидно адміністрація взагалі не має наміру видати мені таку довідку.

Прошу Вас допомогти мені одержати необхідну для ОВІРу довідку і надати нашій родині можливість еміґрувати.

5 вересня 1979 р.

А. Марченко".

Посадник Оттави Маріом Дювер відкрила виставку оригіналів самвидаву

Оттава, Канада (КОУПВ). — У днях від 16-го жовтня до 25-го жовтня ц. р. тут, в Оттавському міському ратуші відбулася унікальна виставка репрезентативних зразків українських, російських, вірменських, кримсько-татарських, естонських та литовських самвидавних матеріялів.

Цю виставку вперше в Канаді зорганізовано заходами Монтреальського Комітету Оборони Українських Політичних В'язнів в СССР, видавництвом „Сучасність" з Ню Йорку та Нюйоркським Комітетом Оборони Радянських Політичних В'язнів. Завдяки спонзорові Товариства Українських Професіоналістів і Підприємців в Оттаві, посадник цього міста Маріом Дювер відкрила офіційно виставку 16-го жовтня ц. р. Орест Новаківський, голова Оттавського Товариства Професіоналістів привітав запрошених гостей, пресу, та передав посадникові дарунок — книжку „Нездоланий Дух", альбом мистецтва і поезії українських жінок політв'язнів в СССР. Від Комітету Оборони Українських Політичних В'язнів в СССР привітали присутніх, трьома мовами Володимир Гайдук — англійською, Наталка Стрілецька — українською, а Лілі Моспан — французькою.

Виставка складається із 68-ох документів та покриває роки від початку 1955 до 1979-го року включно, із першим листом написаним українськими політв'язнями на полотні до Комісії Прав Людини при Об'єднаних Націях. Виставка теж включає спільні апелі багатьох політичних в'язнів — листи Чорновола, Руденка, Сахарова, Сверстюка, мистецтво Алли Горської, і т. д.

У Монтреалі та Торонто виставки оригіналів самвидавів відбудуться у листопаді, а в Вінніпезі — у січні 1980 р.

ВОЛОДИМИР ШАШАРОВСЬКИЙ ПЕРЕОБРАНИЙ ВТРЕТЄ НА ГОЛОВУ ОМУС-У

Філядельфія. — У днях 20-21-го жовтня ц. р. відбулись у Філядельфії чергові вже п'яті загальні збори Об'єднання Мистців Української Сцени (ОМУС) в приміщенні УСО „Тризуб", під проводом Президії загальних зборів у такому складі: Микола Кавка (Детройт) — голова, Галина Шембель (Бінґгемптон) і Іванна Климовська (Філядельфія) — секретарі. Після відкриття зборів та відзначення хвилиною мовчанки померших членів та відчитання привітів, складали звіти члени уступаючої Управи: Євген Левицький, секретар, Володимир Ваварів, фінансовий референт, Іван Гош, організаційний референт та Володимир Шашаровський, голова Об'єднання.

Із обширних звітів, члени Об'єднання побачили широко розгорнену працю Управи за минулу каденцію (16 засідань Управи, три ширші сходини членства, не кажучи про щотижневі схо-

(Закінчення на стор. 5)

У Філядельфії відбудеться шаховий матч

Філядельфія, Па. — Ланка Шахів УСЦАК-у, ланковими якої є Борис Бачинський та д-р Орест Попович, повідомляє усі українські спортові осередки і окремих українців шахістів, що цьогорічні першості УСЦАК-у в шахах відбуватимуться від суботи до понеділка, 10-го, 11-го та 12-го листопада ц. р.

Місцем матчу буде Філядельфія — в Домі УСО „Тризуб" при 4932 Н. Брод вулиці. Час рунд: кожноденно — 10-та год. ранку і 4-та год. по полудні. Система гри — 6 рунд швайцарською системою: 40 тягів за перші дві години, а відтак 20 тягів за чергову годину. Нагороди в здобутті шахових першостей будуть такі: 1-ша нагорода — 250 долярів, друга — 125 долярів, 3-тя — 75 долярів, 4-та — 35 долярів, та 1-ий юньйор — 50 долярів.

Проводитимуть змаганнями мгр Мирослав Субтельний, Борис Бачинський та д-р Орест Попович.

ВИСТАВКА МИСТЕЦЬКИХ ПРАЦЬ Я. ГНІЗДОВСЬКОГО У РІВЕРДЕЙЛІ

Рівердейл, Н. Й. — У днях від 3-го до 28-го листопада ц. р., тут у Кардинал Гейс бібліотечній ротунді Мангатан коледжу відбудеться виставка праць відомого мистця Якова Гніздовського. Офіційне її відкриття, на якій буде виставлено 72 дереворізи та гравюри цього ж мистця, де у середу 3-го листопада.

Авторський Вечір і педагогічна доповідь В. Барагури

Філядельфія. — Після двох успішних авторських вечорів в Літературно-Мистецькому Клюбі в Ню Йорку та авторського вечора і доповіді „Чому Івась не читає" в Торонто, Канада, редактор „Веселки" Володимир Барагура на запрошення культурно-освітньої референтури філядельфійської Окружної Управи Союзу Українок Америки матиме свій виступ в залі „Тризуба" в Філядельфії 11-го листопада ц. р. о год. 3-ій по полудні.

В першій частині будуть зачитані його оповідання зі збірки „Меч і книга" і „Калиновий міст" та відзначене на конкурсі „Бібліотеки Пласту" і „Рідної Школи" в жовтні 1978 р. оповідання „Спокутувана провина". У другій частині ред. В. Барагура виголосить доповідь „Чому Івась не читає", в якій обговорені актуальні питання літератури для дітей у книжковій і журнальній формі і проблема юного читача.

Читатимуть читці і автор.

РІЧНІ ЗБОРИ ЧЛЕНІВ РАДИ ДИРЕКТОРІВ УІА

Ню Йорк, Н. Й. (УІА). — Рада Директорів Українського Інституту Америки повідомляє, що Річні Загальні Збори членів Інституту відбудуться в п'ятницю, 9-го листопада ц. р., в год. 7:30 увечері у приміщеннях УІА при 2 Схід 79 вул. в Ню Йорку. Присутність усіх членів дуже побажана з уваги на важливість справ, які будуть обговорені.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily exept Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Зенон Пеленський

Із смертю Зенона Пеленського 30-го травня ц.р. у Мюнхені, на 78 році життя — українська журналістика зазнала важкого удару: бо Зенон Пеленський належав до таких наших найвидатніших з-посеред старшої і найстаршої генерації професійних робітників пера, що їх тепер між живими можна порахувати вже тільки на пальцях одної руки. Зенон Пеленський належав до найкращих українських професійних журналістів ще у 20-их і 30-их роках нашого сторіччя, ще як молода надзвичайно метушлива й талановита людина, ще як студент, що його характеристичними рисами були — персональний темперамент і неначе вроджений нахил до громадсько-політичного життя і до журналістики.

Особистий темперамент віддзеркалювався в його професійній журналістичній праці. Він був до останнього часу, в „Старому Краю" і на еміграції, одним із найкращих стилістів, який водночасно поєднував живий оригінальний стиль із змістом писаного, з думкою у написаному. Зенон Пеленський зневажливо висловлювався про тих журналістів, які „все знають" і тому не заглядають до довідників, коли пишуть дописи і статті. Зенон Пеленський, відколи почав заробляти пером бідні гроші на найскромніше життя, завжди спершу призбирував фактаж, призбирував фактичний матеріял, тому його статті були завжди вартісними й цікавими, бо він ненавидів „води". Так було, коли він, ще дуже молодий, став з власної спонуки дописувати з Берліну до львівського „Діла" і зразу звернув на себе увагу редакторів того керівного між двома світовими війнами нашого щоденника, — і так було до останнього часу, коли він — після „Української Трибуни" й „Українського Самостійника" — постійно співробітничав у мюнхенському „Християнському Голосі".

Зенон Пеленський був справжнім професійним журналістом, який вмів писати тільки на основі джерел, тому він склав собі власний вартісний, систематизований і впорядкований архів, що його йому завидували колеги, які відвідували його в мюнхенському помешканні.

Тому Зенон Пеленський втішався великою пошаною у колах українських журналістів. Отож він наче автоматично став головою Другого Світового З'їзду українських журналістів, який відбувся в рамцях Другого Світового Конгресу Вільних Українців у Торонто, тому теж він був головою Спілки Українських Журналістів в Німеччині в р.р. 1967-69 і був би ним до своєї смерти, як би не зрікся, не прагнувши почестей і титулів. Зенонові Пеленському закидали, що ніби він часто зміняв свої політичні погляди. Це не вірно: був одним із членів основуючого Першого Конгресу Організації Українських Націоналістів напереломі січня-лютого 1929 р. у Відні, — він був до смерти націоналістом-державником, але й одночасно демократом. Націоналізм має різні форми й обличчя. За членство в ОУН сидів у в'язниці, але й мав відвагу виступати пером проти деяких метод революційного підпілля в 30-их роках. Визнавав націоналізм, як рушійну силу новітніх подій, але у злуці з принципами демократії — співпраці з інакодумаючими толерації до іншої думки і шукання компромісу з інакодумаючими. Тому його членство в УНДО у 30-их роках не перечило світоглядові Націоналізму.

Був досвідченою у громадсько-політичному житті, розумною, у товариському житті, надзвичайно милою людиною. Зенон Пеленський був одним з найкращих знавців міжнародної й української ситуації. Болів нашими українськими болячками, таврував явище внутрішніх українських сварок і добачував ворожу руку у розсварюванні української вільної громади.

Тому хвалив собі дуже свою 12-річну співпрацю у мюнхенському „Радіо Свобода" (1955-1967), бо казав, що „між чужими легше працювати, як між своїми". До речі, залишив між співробітниками тієї радіовисильні якнайкращі спомини.

В останніх роках подався психічно і фізично — сторонив від земляків у Мюнхені, просив вибачення, що не відповідає на листи, але, мовляв, не всилі зосередитися. Тому й у пресі було щораз менше знаків життя і зразків праці Зенона Пеленського. Але в історії української преси він займатиме тривале місце. Покійний не писав Книжок, але своїм журналістичним темпераментом, своїм блискучим стилем, своєю солідністю у журналістичній праці, своїм знанням і роботящістю перевищував численних молодших за нього і старших українських журналістів. Хай чужа земля легкою буде Зенонові Пеленському, одному з найкращих українських журналістів!

Я. Гайвас

НЕ ТІЛЬКИ ОПОЗИЦІЯ І КРИТИКА

Друга світова війна принесла в українському політичному житті такі пересунення, що їх наслідки тривають до сьогодні. Вже в перших тижнях тієї війни, під натиском дуже складних умов, перестали діяти, а навіть перервали існування, майже всі українські політичні партії й організації за винятком націоналістичної. А навіть ті, які залишилися, не змогли проявити себе в воєнній дійсності. Щойно після війни почали вони відроджуватися, а побіч них почали поставати нові формації.

Та не зважаючи не це, засилля українських націоналістичних організацій, які єдині в часі війни проявляли широку діяльність і після короткого періоду пішли в підпілля, де вони виявили не абиякий розмах і цілеспрямованість, чим навіть заскочили чужих і своїх, триває до сьогодні. Націоналісти зуміли, не зважаючи на вийнятково складні умови війни й важкі людські втрати, не лише вдержатися як велика діюча національно-революційна й суспільно-політична сила поглибити й розбудувати свої теоретичні концепції, в багатьох випадках оновити їх й усучаснити, але серед людських мас нашого суспільства здобути таку широку підтримку й активну співпрацю, які можуть закінчитися щойно з відходом воєнних поколінь.

Монополь, чи майже монополь на ширшу політичну діяльність і керівну ролю в суспільно-громадському життю, мусів викликати в громаді, а в першу чергу серед світоглядово не-націоналістичних кіл застереження й негодування, а в слід за тим довести до постання організованої протисили. Наше суспільство, як і всяке інше творче суспільство, має в собі різні людські типи, існують і проявляються в ньому різні думки й настрої, які в новій повоєнній дійсності мусіли шукати свого вияву, намагатися впливати на громаду, а це можливе тільки в ширших організованих формах. Тим більше, що опинилися ми в західньому світі, світі всестороннього плюралізму, який виявляється так в площині теоретичної суспільно-політичної думки, як і в площині конкретних акцій. Рух цей підсилений ще й реакцією на жахливі зловживання й злочини німецького, японського, італійського імперіялізмів, які під час війни і перед нею прикривалися гаслами націоналізму. Очевидно, що їхня довга й чорна тінь падала на всякий націоналізм.

Були ще й інші чинники, що сприяли не-націоналістичним, чи навіть антинаціоналістичним течіям і ідеологіям. Серед них були чималі помилки українських націоналістів, їхній розлам і завзята внутрішня боротьба та інші „гріхи молодости". Український націоналізм, як кожний рух у своїй ранній добі, проголошував різні екстремізми, що не витримали проби життя, існування в часі війни і після неї двох близьких основними заложеннями і цілями націоналістичних організацій для багатьох наших громадян було такою самозрозумілою аномалією з виникаючими з цього великими і непоправними шкодами, що це також сприяло шуканню нових організаційних форм та нової політичної плятформи.

З одного боку аномалія поділу, а з другого боку брак в нашому житті відповідної ненаціоналістичної сили, доводили до таких суспільно-політичних курйозів, як боротьба за позиції і впливи між націоналістичними організаціями без висування відмінних постулятів, або припадкове безпринципове й не оперте на діловому зближенні механічне ділення впливів і „влади".

А що ж робила, як себе в таких ситуаціях проявила опозиція? Тут маємо до діла з очевидним парадоксом. Не зважаючи на всі сприятливі умови, на очевидні потреби суспільства, опозиційні до націоналістичних організацій угрупування не то, що не зуміли „захопити" керівних позицій у нашому житті, чи то на політичному, чи на суспільно-громадському відтинку, але навіть не видно, щоб їхні сили зростали, щоб серед наших громад закріплювалося переконання про неминучість зміни на керівних позиціях. Хоч ми живемо у країнах, де такі зміни при владі постійно відбуваються, де впродовж якогось часу міняються при владі люди й партії й хоча ми на чужому прикладі бачимо користь з цього, такі самі тенденції на нашому ґрунті слабі, щоб були спроможні перебрати керівництво.

На це складається багато причин. Але чи не найважнішою є те, що наша опозиція не зуміла дати переконливої альтернативи до існуючого стану. Вона не вміла переконати суспільства, що справиться з керівництвом і то справиться краще, як ті, яких вона хоче замінити. Критика і опозиція є конечна річ, але всього цього не вистарчає, бо не досить тільки критикувати, чи навіть осуджувати тих, які є при кермі, замало виставляти їхні помилки й недоліки, але ще треба дати персональну й концепційну альтернативу до того, що є. Треба дати візію того, що хочеться впровадити на зміну існуючому. Треба показати суспільству й переконати його, що може бути щось направду краще від того, що є, та що є кому те краще здійснювати.

(Продовження буде)

Олена Процюк

ПІДГОТОВКА ДО КОНФЕРЕНЦІЇ ЖІНОЧОЇ ДЕКАДИ У КОПЕНГАҐЕНІ — (Липень, 1980)

[2]

Праця — Родина являється підставовою економічною клітиною кожної країни, а жінка, яка залишається дома, є не тільки споживачем, але і продуцентом різних послуг і предметів, а тим самим збільшує майно не тільки своєї родини, але також і держави. Тому належиться доцінювати економічне значення і вартість її праці, а ці висліди оформити статистично та включити їх у національний прибуток (GNR) держави.

Конференція Державного Департаменту у Вашінгтоні 12 вересня 1979

Після закінчення нарад Підготовчої Комісії ОН, державний секретар Сайрус Венс запросив жіноцтво до Вашінгтону на „діялог". Запрошені були представники ОН, неурядові жіночі організації (НГО) і американські жіночі організації. Крім згаданих організацій прибуло теж багато жінок зацікавлених справами Декади. Присутніх було біля 800 осіб. Мета цієї Конференції — це обмін думок поміж урядовими американськими колами, які будуть репрезентувати жіноцтво на Конференції Декади у Копенгагені, і жіноцтвом Америки. Конференція була поділена на три панелі: панель ОН, панель американського уряду, у якому взяли участь представники департаменту праці і департаменту здоров'я, освіти і суспільної опіки і панель Третього Світу, з участю представників дослідних агенцій ОН і Африканської Економічної Комісії.

Було доволі багато часу на запити й дискусію і жіноцтво висловлювало різні домагання й побажання до уряду, зокрема вимогливі були жінки еспанського походження, які вважали, що у різних урядових комісіях вони не достатньо заступлені. Однією із причин загального невдоволення було те, що в американській делегації до Копенгагену не будуть включені представники жіночих організацій, а їхні інтереси будуть заступати урядові кола.

Відповідаючи, предсідник Конференції заявив, що Конференція у Копенгагені — це Конференція держав, членів ОН, на яку держава висилає своїх представників, якими цього разу будуть жінки. Ця відповідь мабуть спричиниться до того, що американські жінки громадно візьмуть участь в „Трибуні", яку цим разом назвуть „Форум", що плянують влаштуваяи неурядові організації (НГО).

Українки теж були присутні на Конференції у Вашінгтоні: Л. Дяченко (СФУЖО), Н. Вох (СУМА), Н. Кічуровська (Інформаційне Бюро-Вашінгтон), Е. Процінська (СУА), О. Процюк (МММ), Д. Степаняк (ОЖОЧСУ), М. Терлецька (СУА), Д. Рак (СФУЖО) і С. Букшована. Вони піднесли справу здоров'я та потреби лікарської опіки для жінок політв'язнів; висловили здивовання, що не звертається уваги на потреби України; висловлено побажання, щоб у зв'язку із Міжнародним Роком Дитини звернути увагу на репресованих дітей політв'язнів жінок і щоб так ОН, як і американський уряд слідкував за порушенням прав тих дітей у країнах Східнього Бльоку, деяких країнах Африки і Південної Америки. Висловлено також подяку президентові Картерові та його дорадникові Збігнєву Бжезінському за допомогу у звільненні Валентина Мороза.

Конференція закінчилася прийняттям, на якому був присутній і сам господар Конференції секретар державного Департаменту Сайрус Венс. Наші учасниці мали змогу з ним говорити та нав'язали багато корисних знайомств.

Стейтові жіночі конференції

Голова Дорадчої Комісії Президента для справ жінок, п. Лінда Джонсон Робб (донька президента Л. Б. Джонсона, яку вибрано на місце Белли Абцуг) заявила на Конференції у Вашінгтоні, що після цієї Конференції відбуватимуться Стейтові Конференції Декади для точнішого ознайомлення уряду з потребами жінок на місцях.

Перша така конференція мала відбутися дня 14-го вересня 1979 р. у Норт Каролайні. Ця Конференція дуже важна для американського жіночого руху, тому, що цей стейт відмовився ратифікувати ЕРА. Деякі феміністки були проти того щоб бідбувати конференцію у такому стейті. Одначе п-і Робб заявила, що Конференція відбудеться там тому, що жінки й спільнота того стейту запропонували відбуття там Конференції. З звітів бачимо, що Конференція відбулася успішно, на якій були присутні посадник міста Роляй, пані Ізабелла Канон і губернатор стейту Джеймс Б. Гант. Наради проходили спокійно й цікаво під загальною темою „Здоров'я, Освіта і Праця Жінки". Були виступи жінок від етнічних груп, а також виступ жінки-в'язня, яка скаржилася на те, що дуже рідко бачить своїх дітей, вважаючи це за якнайбільшу кару, якою можна покарати матір і дитину.

(Закінчення на стор. 5)

Остап Балабан

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ МУСИТЬ СТАНУТИ НА ВЛАСНІ НОГИ

(Думки напередодні Загальних Зборів УІА)

Перед приблизно 65-ма роками до берегів Америки причалила з України молода людина. Людина скромна й незаможна, обдарована лагідною вдачею, сильним характером і невгаваючою охотою до праці. Людина сповнена глибоким бажанням допомоги також українській громаді та своєму народові.

Після довгих — тяжких років свого побуту в Америці, виповнених невдачами, злиднями, розпукою, а то й родинною трагедією, ця людина випливає на поверхню життя побідно й на початку 40-их років успішно створює своє поважне промислове підприємство.

Попри велике навантаження професійною працею вона не забуває про постанови своїх юнацьких літ і вже в 1948 році створює українську установу під назвою Український Інститут Америки, завданням якої стало піклування всіми галузями української культури. В 1955 році ця людина обдаровує українську громаду чудовою будівлею, палатою Стайвензанта, якою сьогодні пишається кожний українець. До цієї палати переносить вона осідок Українського Інституту Америки.

Людина ця серед української громади всім добре відома. Її ім'я Володимир Джус.

На жаль, Володимир Джус передчасно відійшов від нас, не маючи змоги вповні завершити розпочате своє діло. Одначе він залишив УІА українській громаді у спадщину, з переконанням і довір'ям, що українська громада з вдячністю перебере на себе піклування УІА.

Та тепер насувається питання: чи спадкоємці вповні заслужили собі на його довір'я?

Вже більше двадцяти років лише невелика група членів УІА намагається піднести рівень праці цієї установи. Проте, не дивлячись на великі зусилля та особисту посвяту тих членів, їхня праця не знаходить признання, ані належної підтримки від ширших кіл української громади, а зокрема коли йдеться про створення тривалої фінансової бази для УІА.

Вже від довших років фінанси УІА виказують дефіцитове сальдо. Правда, син основоположника УІА і теперішній президент, п. Теодор Джус, досі щедро покривав всі недобори, одначе такий стан не може існувати завжди.

Зауважуємо також досить слабий відгук серед української громади про програму праці УІА. Часто буває важко збагнути причину апатії української громади до установи, яка має всі можливості стати вогнищем українського культурного життя та перебрати завдання культурної амбасади української громади.

Правда, можна було б вирізнити кілька минулих років, впродовж яких, так виглядало, що зацікавлення УІА деяких груп молодшої укр. генерації почало зростати. Активніші з-посеред них стали членами УІА, увійшли в склад його дійових комісій тощо. Вогник надії на покращання ситуації заблимав ясніше...

Одначе ентузіязм нових членів включитися у працю Інституту поволі охолоджується і переноситься на особисті, професійно-індивідуальні заінтересування. Фінансова ситуація погіршується дифіцит, підсилений інфляцією, з року в рік зростає. Управа УІА поставила перед собою тепер найбільш пекуче питання й завдання: поставити Український Інститут фінансово на власні ноги.

Але хто допоможе Управі УІА здійснити цю мету? Відповідь коротка і ясна: українська громада і тільки українська громада своїм щирим і глибоким виявом розуміння значення, потреби, а то й конечности існування такої установи, якою тепер є Український Інститут Америки. Всі члени української громади мабуть здають собі добре справу, яке чудове і важливе приміщення займає осідок Українського Інституту Америки. Яка престижева і яка репрезентативна будівля?! Але чи здає собі справу ця українська громада, що ця чудова репрезентаційна будівля може бути втрачена через недостатню фінансову ситуацію? Чи усвідомляє українське громадянство, що коли це приміщення при П'ятій авеню буде втрачене, воно буде втрачене назавжди і що, правдоподібно, такої будівлі і в такому місці українська громада не здобуде вже ніколи!

Це була б дійсно велика втрата і була б велика шкода, коли б Українська Громада до цього допустила.

Часто, прислухуючись до розмов різних громадян, можна почути дуже дивні зауваження чи навіть вимоги, як, наприклад: чому УІА не робить інтенсивнішої роботи?; чому УІА не може давати своїх приміщень на різні імпрези безкоштовно?; чому УІА не піддержує різні видання, виставки? Або: що ми чи я буду мати з цього, коли стану членом УІА?; Чим УІА може нам допомогти?

На жаль, майже ніколи не доводиться почути запитання: чим могли б ми допомогти Українському Інститутові Америки, щоб поліпшити його фінансовий стан, а тим самим піднести стан і

(Закінчення на стор. 5)

Четверта пропам'ятна лекція в Гарварді — в честь сл.п. Б. Кравцева

Кембрідж, Масс. (ФКУ). — В Українському науковому Інституті Гарвардського університету (УНІГУ) витворюється зворушлива традиція. Кожного року, в травні [illegible] спеціяльну пропам'ятну лекцію, на якій розглядається точно окреслену наукову тему в одній з ділянок україністики. Та лекція є святочним актом вшановування пам'яті будівничих українського Гарварду.

У 1980 році відбудеться уже четверта пропам'ятна лекція у честь сл. п. Богдана Кравцева — бенефактора УНІГУ. Б. Кравців подарував свою прецінну бібліотеку (10 тисяч книжок) і збагатив тим у великій мірі збірку україніки в бібліотеках Гарвардського університету.

Викладачем буде цього року проф. Роберт Матіссон (департамент слов'янських мов в Бравн університеті). Тема лекції: „Друкування Острозької Біблії". Якраз зближається 400-ліття тієї знаменитої події.

Проф. Р. Матіссон студіював слов'янську лінгвістику в Колюмбійському університеті під керівництвом проф. Юрія Шевельова. Його докторська дисертація займалась питанням історичної еволюції церковнослов'янської мови. Проф. Матіссон є автором низки публікацій в ділянці історичної лінгвістики, стародруків та манускриптів.

Попередніми викладачами на пропам'ятних лекціях були Едвард Касинець, Андрій Грегорович і Павло Р. Магочий. Текст минулої лекції П. Магочого в честь Б. Кравцева — „Національна бібліографія і національна свідомість Галичини XIX століття" появиться друком зимою 1980 року в Гарвардському Бібліотечному Бюлетені.

С. Гординський

МАЛЮНКИ ГНІЗДОВСЬКОГО

в Українському Інституті Америки

[1]

Яків Гніздовський останніми роками багато виставляв, найбільше свої дереворити. Графіка відбирає йому чимало часу від малярства, але жалкувати тут немає чого, ніхто бо не висвячував його бути творчим тільки в одній ділянці мистецтва. Теперішня його виставка в Інституті не є ні ретроспективна, ні не обіймає якогось одного періоду його творчости, як нею була, наприклад, його недавня виставка в чікагському Українському Інституті Модерного Мистецтва, що обіймала праці 50 і 60-их років. На пропозицію Мистецької комісії Інституту Гніздовський показує на теперішній виставці, так сказати, свої ательєрні праці — ті, що він уважає непродажними і бажає зберегти для себе, і ті, що залишилися з різних попередніх виставок. З погляду суцільности, така виставка показує творчу ляболаторію мистця впродовж більш як тридцять років, хоч з погляду ширшого ця виставка має свої зрозумілі браки, з неї бо автоматично відпали твори з приватних і інших збірок. Інша проблема вирине тоді, коли буде влаштована якась ретроспективна чи ювілейна виставка мистця, — тут язик свербить, щоб нагадати де і в кого знаходяться найкращі твори Гніздовського — композиції, портрети, краєвиди, мертві натури тощо. Деякі келекціонери так дорожать тими речами, що мабуть треба буде зужити немало енергії, щоб переконати не одного з них визичити їх на якусь важливу виставку нашого мистця.

У головні залі виставки відразу привертає увагу картина „Бездомні" з 1948 року. Ця річ називалася різно, первісна її назва була „Переміщені особи" (Displaced persons) і цю назву треба вважати кращою за „Бездомних", де чужий, необізнаний глядач міг би прийняти цю картину як зображення сцени в якомусь з міських притулків. Тим часом ця картина має куди глибший зміст, вона зображає не звичайних собі бездомних волоцюг або жертв стихійних нещасть (вогню, повені), а людей, які мусіли були покинути свої доми. Власне, це політичне вістя значно загострює тематику картини, роблячи її образом не тільки щоденного побуту, а образом катаклізмів доби.

Я завжди вважав, що ця картина належить до найвидатніших творів всеукраїнського мистецтва повоєнної доби, точніше — 40-их років. Цього погляду, очевидно, висловленого приватно, є й видатні діячі мистецтва з теперішньої України. Майстерність цієї картини в тому, що її автор не намагався вкласти у свій твір будь-які агітаційні, протесні чи трагічні моменти, а обмежився до передачі самих життєвих фактів, які, хоч і трагічні, позначені певним гумором у тому, як мистець уміє підстерігати тонкі нюанси коливань людської душі, які часто виявляються в дрібних деталях. Мистець зобразив типову таборову сцену: два триповерхові ліжка з шістьма особами, і кожна з них занята своїми справами. Ліворуч угорі кокетлива дівчина, вона чепуриться перед дзеркальцем, на стіні — фото хлопців, під подушкою — листи і ложка, невідмінний атрибут усіх шістьох осіб. На середньому ліжку — молодий флеґматичний чоловік, у кашкеті і з цигаркою, підпер голову рукою і ввесь у роздумах. Унизу — дядько, видно, що щойно прийшов з якоїсь чорної роботи, утомлений, він мочить ноги у миднині, а будильник побіч неї нагадує, що на другий день він мусить знову йти на роботу. Знову вгорі праворуч — старший пан-інтелектуаліст, обставлений книжками (в тій, що він її читає, застромлена ложка). Він увесь занурений у книжці, на стіні за ним написано і надряпано різні математичні формули і напис грецькою мовою меґаля айтейте (великого бажайте). Під цим професором чи філософом напів підвівся старий чоловік, видко — покашлює, увесь життєво втомлений. Він поглядає вниз, під себе, де лежить жінка з двома дітьми. Під ліжком — дитячі іграшки.

Скрізь тут Гніздовський багато заобсервував і зобразив бачене з великою життєвою правдою, ні одному з своїх персонажів на надаючи рис мученика чи героя. Власне, своєю безпристрасністю, обминанням усякої символіки чи протесту, ця картина своєю сухою фактичністю робить найбільше враження. Своєю майстерністю передачі баченого вона є не тільки визначним мистецьким твором, а й справжнім документом доби.

Незабаром після намальовання тієї картини Гніздовський виїхав до Америки, до Міннеаполісу, де проф. Ол. Грановський допоміг йому влаштуватися у великій фірмі, що проєктувала і друкувала календарі і святочні картки. Наш мистець виставляв там у місцевому музеї і навіть отримував різні нагороди, проте Міннеаполіс був тоді ще справжньою американською провінцією і він думав перенестися до Ню Йорку, що тоді побіч Парижу ставав новим світовим центром мистецтва. Він перенісся до Ню Йорку 1950 році і я пригадую собі цей епізод з-перед майже 30 років. Я тоді працював асистентом у фірмі релігійного мистецтва проф. Ґоніппо Радджі в Орендж, Н.Дж. Там постійно бракувало до праці мистців; ті, що зголошувалися (також деякі наші), не витримували критики старого професора з римської Академії св. Луки. В нього малювати треба було не тільки добре, але й швидко, мовляв, „ми не академія вчити малювати, а фабрика образів". Отож я показав кілька фото з робіт Гніздовського і запропонував його взяти на працю. Він приїхав і почав працювати так як треба — добре і швидко. Старий професор переловив мене якось на коридорі: „Дуже добре, дуже добре! Ваш колега як професор академії!".

В Америці це було тоді нелегкі для еміґрантів повоєнні часи, коли важко було дістати якусь пристойну працю, тож праця в робітні Радджі, все ж таки зв'язана з мистецтвом, була важливою вже хоч би тим, що давала змогу врости в американський побут. За рік-півтора Гніздовський, а незабаром і я відійшли власновільно від старого професора і пустилися на власні мистецькі води.

На тих „власних водах" Гніздовський працював і як маляр, і графік, і кераміст. Проте він незабаром зорієнтувався, що тодішнє молоде американське мистецтво, особиво тоді т.зв. нюйоркський експресіонізм, це цілковита анархія, безована на підсвідомих інстинктах, а не на справжньому мистецькому вмінні, і тому в половині 50-их рр. постановив перенестися до Парижу.

[Продовження буде]

СОЮЗОВЦІ! ПРОДОВЖУЄМО ЮВІЛЕЙНУ КАМПАНІЮ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ З НАГОДИ ЙОГО 85-РІЧЧЯ. ЇЇ МЕТОЮ Є ПРИДБАТИ В ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ 4,000 НОВИХ ЧЛЕНІВ! ТІЛЬКИ СПІЛЬНИМИ СИЛАМИ ТА ПОСТІЙНОЮ І НАПОЛЕГЛИВОЮ ОРГАНІЗАЦІЙНОЮ ПРАЦЕЮ МОЖЕМО ВИКОНАТИ ЦЕ ВЕЛИКЕ ЗАВДАННЯ ДЛЯ ДОБРА НАШИХ РОДИН, НАШОЇ ГРОМАДИ І НАШОГО НАРОДУ!

ЮВІЛЕЙНА КАМПАНІЯ УНСОЮЗУ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

З Організаційного Відділу УНСоюзу повідомляють, що кампанія приєднання членів продовжується під гаслом: „Ані одного Відділу без бодай одного нового члена"! Округжні Комітети Відділів УНС відбувають в тій цілі організаційні збори, влаштовують бенкети та фестивалі з нагоди 85-ліття УНСоюзу. Ось Округи, які відбули ці союзові ювілейні святкування: Аллентавн, Балтимор, Нюарк, Джерзі Сити, Перт Амбой, Пассейк, Філядельфія, Клівленд. Подібні імпрези заплянували Округи: Ню Йорк, Рочестер, Чікаґо і Торонто.

По кінець вересня 1979 р. відділові секретарі, організатори та конвенційні делеґати зорганізували 1,830 нових членів. З приємністю поміщуємо світлини цих союзових діячів, які в цьому часі здобули 10 або більше членів:

В. Гаврилюк 316 32 | М. Кітічак 240 30 | Марта Кордуба 153 26 | О. Чебан 242 26 | І. Фединишин 155 25 | Т. Бутрей 164 25 | Д. Пищ 458 24 | М. Семків 379 21

Анна Тарас 47 20 | Олександра Дольницька 434 20 | І. Геврик 445 20 | А. Копистянський 327 19 | Т. Сливінський 59 18 | Квітка Стецюк 25 17 | А. Слюсарчук 174 17 | Б. Зорич 432 17

Текля Мороз 465 16 | С. Іваницький 276 15 | В. Яців 32 14 | М. Турко 63 14 | Олена Олек 22 13 | А. Куштір 83 13 | М. Юзенів 194 13 | І. Пригода 200 13

В. Палідвор 204 13 | І. Книшницький 430 13 | Олена Словік 7 12 | І. Олежинський 153 12 | М. Хоманчук 5 11 | А. Іванюк 106 11 | Христя Фуга 269 11 | І. Данківський 375 11

П. Шевчук 13 10 | Д. Головатий 53 10 | Марія Гаравус 127 10 | Т. Кубарич 217 10 | І. Малко 320 10 | М. Захарко 349 10 | Р. Припхан 399 10

Своїх знімок не прислали: Р. Татарський (94) — 29 чл., В. Виницький (239) — 21 чл., Дарія Запар (347) — 18 чл., Т. Дуда (163) — 14 чл., Ю. Баранюк (371) — 14 чл., Стелла Федик (292) — 12 чл., В. Стефурин (169) — 11 чл., П. Крепіч (369) — 11 чл., П. Когут (56) 10 чл., Марія Дейчаківська (233) — 10 чл.

У Клівленді помер бл.п.о. крил. Є. Боднар, прикладний душпастир та громадянин

Бл.п.о. крилошанин Євген Боднар

Дня 18-го жовтня ц.р. помер найстарший віком священик американської митрополії, бо покликав його Всевишній до життя вічного на 95-му році життя. Це був пресвітер і колишній декан, Мостів Великих Перемиських епархії, почетний крилошанин Львівської архиепархії та провідний повітовий діяч Жовківщини о. Євген Боднар, який аж до пізніх років свого трудолюбивого життя мешкав у Клівленді, Огайо.

Бл.п.о. Євген Боднар народився 5-го січня 1885 року у Цвіржі, повіту Мостиська, у священичій родині о. Михайла і Марії, з дому Гайдукевич-Боднарів. Після народження шостої дитини мати померла і чотирирічний Євген залишився півсиротою, ще й до того в молодості він був слабкого здоров'я. Зате Всевишній обдарував спосібного юнака гарним голосом, який потім дозрів у приємний баритон із засягом трьох октав, так що потім він виступав солістом на національних імпрезах. Середню освіту набував у Ярославі, а матуру склав у Самборі. Після закінчення студій богословії у Львові і в Перемишлі в 1910 році, та одруження зі Стефанією Нестор, донькою о. Константина з Ремезівців біля Золочова, 3-го серпня 1913 року, він прийняв від Єпископа Константина Чеховича свячення у сан пресвітера, щоб почати всевіддано і з любов'ю служити спасінню душ свого народу в Українській Церкві. Перше сотрудництво він одержав у Никловичах біля Судової Вишні, а друге в тім же містечку (обидві парафії у Мостиськім повіті).

У 1916 р. о. Євгена призначено на капеляна при австрійській армії для духовної обслуги українських вояків на італійськім фронті, яку то функцію, він, як капітан, сповняв три роки і за неї одержав від військового командування три відзначення. У 1920 році він поселився у невеликій парафії Смереків у Жовківськім деканаті і там протягом 14 років виявляв повністю свої послуги селянству, приступивши до релігійного і національного піднесення не тільки власної парафії, але і в цілому повіті. На зборах Філії Т-ва „Сільський Господар" у Жовкві в 1929 році обрано о. Боднара головою, а потім і головою Надзірної Ради Повітового Союзу Кооператив. Він також став головою, основаної в 1930 році Районової Молочарні — а крім того активно працював в Управах 12-ох місцевих і повітових організацій. 6-го травня 1933 року, у стотисячнім релігійним здвизі Галичини „Українська Молодь Христові", у Львові, маршувала також велика група зі Смерекова під проводом свого пароха.

У 1934 році о. Боднар обняв парафію у містечку Мости Великі, в тім самім повіті, віддаленому 24 кілометри від Жовкви, однак це не стало йому перешкодою у виконуванні громадських обов'язків. Із рамени своїх становищ і як відомий провідник та співак, обслуговував релігійні і національні свята у великій окрузі, в якій перехід з позицій кацапства на українські, відбувся саме за нашої пам'яті завдяки таким патріотам-діячам, як о. Є. Боднар, якими світлі галицькі Владики заповнювали деканати і яким допомагали. Світлий пастир Перемиської епархії Єпископ Йосафат Коциловський наділив діяча о. Євгена Боднара крилошанськими відзнаками і деканством парафій Мостів Великих.

Працю о. Євгена у ділянці піднесення культури рільництва у Жовківщині засвідчує повітовий агроном інж. Макар Каплистий у книзі „Сільський Господар у Львові 1899-1944" (Ню Йорк, 1970) на ст. 291-303. Із відкликом на повищий пам'ятковий цінний Збірник обмежимося тут лиш до згадки, що о. Є. Боднар був піонером вирощування в Галичині сирівця цикорії для першого кооперативного виробництва цикорії „Суспільний Промисл" у Львові. В 1931 році відступив він 10 акрів парафіяльного поля у Смерекові, на яких при його участи і під проводом інж. Каплистого члени Хліборобського Вишколу Молоді розвели першу плянтацію цикорії. З того почину поширилося по селах вирощування сирівця, що й приносило кращий дохід з управи ріллі.

Першу окупацію Західньої України большевиками (1939-41) о. Боднар перетривав на своїй парафії у Мостах і якось Бог захоронив його і рідню перед вивезенням на Сибір. За німецької окупації він був дальше провідним діячем повіту, проте і тим разом не думав залишати мирян, а ділити з ними долю. Та під час нічних боїв за містечко в липні 1944 році, щоб не згинути у вогні, довелося рятуватися йому пробиттям через фронтову лінію на Захід. У Кракові о. Боднар коротко допомагав у парафії о. д-ра Павла Хруща, почетного крилошанина Перемиської епархії, а вже в серпні 1944 році він став капеляном юнацьких формацій Дивізії „Галичина" у Кремсі в Австрії, а потім у Лінці та в інших таборах вишколу.

Із перемогою альянтів родина Боднарів замешкала в таборі скитальців у Ляндеку, де о. Є. Боднар помагав у душпастирській обслузі. В грудні 1949 році родина Боднарів переселилася до Філядельфії, де Єпископ Константин Богачевський доручив о. Євгенові зорганізувати нову парафію у Кентоні, Огайо. При щирій співпраці горстки парафіян ревний священик виконав доручення духовної влади і для закладеної парафії придбав будинки на церкву і для священика. Від 1955 року його приписано на сотрудника парафії св. ап. Петра і Павла у Клівленді, звідкіля в 1965 році його перенесено на три роки до Форд Сити у Пенсильванії. З огляду на послаблене воєнним лихоліттям здоров'я, він у 1968 році перейшов на емеритуру і знову поселився у Клівленді. Тут ще два роки був добровільним катехитом у Школі Українознавства Т-ва „Рідна Школа", дуже бо любив молодь і бажав ділом причинитися до її виховання для рідного народу. У тій школі він навчав і за свого першого перебування у Клівленді.

З уваги на місцеві обставини, о. Євген мусів служити щоденні Літургії у каплиці свого винайменого мешкання, аж доки у різдвяний час ц.р. хвороба не поклала край його душпастирській праці.

Сирітська доля трималася о. Євгена все життя і не залишила цього взірцевого духовника і соборника і на цій свободолюбній і багатій землі. Зате з певністю Справедливий Суддя винагородив його душу вічним щастям.

Як випробуваний давній трибун о. Боднар у сучасній добі боротьби за права для Української Церкви твердо стояв у рядах оборонців, бож для людини таких чеснот і прикмет провідника не могло бути іншого становища! За священичу ревність і в признанні за народну діяльність Блаженніший Патріярх Йосиф, Ісповідник віри і кардинал Вселенської Церкви, наділив бл.п. о. Євгена Боднара почестю крилошанина Львівської архиепархії.

Похоронні обряди в церкві свв. Петра і Павла при Захід. 7-й вулиці, у Клівленді відслужили священики з 4-ох давніх парафій Святих свв. Петра і Павла, Йосафата, Андрія і Марії, при співучасти пресвітерів з Кентону, Акрону, Лорейну і Янгставну. Миряни з названих парафій і з Кентону та з помісної Покрови Пресвятої Богородиці в Пармі кожночасно заповнювали матірній храм клівлендських українців. Парастас 20-го жовтня відправило вісім священиків, а в неділю 21-го сім духовників під кермою теперішнього сеньйора в деканаті о. Івана Оришкевича. Похоронну Літургію 22-го жовтня відслужили: о. шамб. Лев Адам'як з Янгставну, о. Лев Тимків, о. крилошанин Богдан Остапович з Торонто, о. Теофіль Гурко з Крестон у Британській Колюмбії в Канаді, о. Тарас Дурбак і диякон Володимир Волощук з Кентону. До останніх молитов долучилося ще вісім духовників та митрофорні протоієреї УПЦеркви Степан Ганкевич і Федір Коваленко, настоятелі православних парафій у Клівленді і в Пармі. Єдину прощальну проповідь виголосив диякон В. Волощук, вихованець парафії в Кентоні. На цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі могилу запечатав о. Л. Тимків з п'ятьома священиками.

І так у полудневу годину розкішно соняшної днини у священичій секції парафіяльного цвинтаря виросла чергова могила українського духовника. Їх там уже кільканадцять, включно з основником цвинтаря о. Василем Мереньковим (†1938) Нова могила стає для нас усіх грізним мементом, бо є вона вже четвертою за останніх 10 місяців, а коли додати ще дві з 1977 року, то підраховуємо, що за два з половиною років з однієї місцевости відійшло з праці у Христовому винограднику шістьох найкращих старокрайових духовників, з яких чотири дожили віку патріярхів. Всі вони ревно і віддано, набожно і всеціло служили і рідній Церкві і своєму Народові. А скільки, бо майже два тисячі таких ідейних служителів стали мучениками за Христову правду серед українського народу після Другої світової війни.

На цвинтарі в Пармі недавно тому похоронені такі священослужителі: о. крилош. Микола Павлишин, 25-го травня 1912 — 16-го 1977; о. крилош. Євген Цегальський, 19-го січня 1875 - 25-го вересня 1977; о. крилош і кол. декан Григорій Музичка з Кентону, 26-го червня 1889 12-го грудня 1978; о. радник і проф. Атанас Тимків, 16-го липня 1882 — 24-го квітня 1979; о. протоієрей і декан Ярослав Сірко, 14-го квітня 1912 — 6-го жовтня 1979 та о. крилош. і кол. декан Євген Боднар, 5-го січня 1885 — 18-го жовтня 1979 року.

Вони відійшли, а хто прийде на їх місце, хто допоможе в духовому розвитку українського поселення.

Бл.п.о. крилошанин Євген Боднар залишив дружину Стефанію після 66 років подружжя і дітей: д-ра Володимира, Любу Янович та Ірину в Польщі з родинами.

Степан Кікта

УСПІХИ НАШОЇ МОЛОДІ

Романа А. Ляшевич, доктор хемічних наук

Д-р Романа А. Ляшевич

Романа Александра Ляшевич — доктор хемічних наук, дочка д-р Лідії і д-ра Ярослава народилася у Нюварку, Н. Джерзі.

Початкову школу при українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя і Школу Українознавства в Нюарку закінчила з відзначенням. Середню школу — ім. Архиєпископа Волша в Ірвінгтоні, Н. Дж., закінчила 5-та на 120 учениць і одержала стипендію на дальші студії. Д-р Романа фахові студії почала на хемічному факультеті Сітон Голл, в Мейплвуді, Н. Дж., де одержала ступінь бакалавра. Будучи відзначаючою студенткою, її, як стипендіятку, принято до 8-ох різних університетів. Вона вибрала університет в Боффало, скоро втягнувшись в студійну та наукову працю, бож досі вона має 14 наукових праць та публікацій. По 5-ох роках інтенсивної праці в липні 1979 року одержала докторат з хемічних наук, а в тиждень пізніше їй запропоновано викладати на цьому ж університеті.

Під теперішню пору д-р Романа викладає загальну хемію в Нюйоркському стейтовому університеті в Боффало.

Будучи ще студенткою в Сітон Голл, вона брала активну участь у житті української студентської громади, також належала до хору „Євшан зілля". В Боффало була однією із організаторів та учасників студентського танцювального гуртка „Черемшина", який часто з великим успіхом репрезентує Україну на різних міжнаціональних імпрезах в Боффало та околиці.

Від молодих літ Рома належить до молодечої організації „Пласт". У Пласті бере участь у виховних та вишкільних таборах, а пізніше стає сестричкою-виховницею, та багатократно входить у склад таборових команд. Не дивлячись на велике навантаження праці в університеті, вона була кошовою в Боффало, а теж комендантною на таборі „Сокіл".

На запитання батьків, чому це робить, вона відповіла: „Я повинна віддати Пластові хоча частину того, що я від нього одержала".

Д-р Романа Ляшевич належить до старшопластунського куреня „Верховинки" і на останній Раді її вже вдруге обрано курінною старшо-пластунського куреня „Верховинки".

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

ЗВІДОМЛЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНОГО ВІДДІЛУ УНСОЮЗУ

ЗА МІСЯЦЬ ВЕРЕСЕНЬ 1979 РОКУ

ЗДОБУТКИ ОКРУГ УНСОЮЗУ У ВЕРЕСНІ 1979 РОКУ

Округа (осідок)	Кількість Відділів	Придбано чл. у вересні	Разом у 1979 р.	Членів на суму	АДД
ОКРУГИ ПЕНСИЛЬВЕНІЇ					
Філядельфія	40	56	310	$ 793,500	72
Піттсбург	18	8	80	200,000	4
Шамокин	20	4	87	214,000	13
Аллентавн	12	3	65	149,500	13
Скрентон	7	3	22	42,000	4
Вілкс Бери	9	2	22	44,500	—
Разом:	**106**	**76**	**586**	**$1,443,500**	**106**
ОКРУГА МЕРИЛЕНДУ					
Балтімор	9	4	32	$ 83,500	4
ОКРУГИ НЮ ЙОРКУ					
Ню Йорк	34	17	157	$ 340,500	18
Сиракюзи-Ютика	14	—	30	61,000	—
Рочестер	10	11	59	82,500	5
Трой	7	3	28	39,500	—
Боффало	9	2	23	46,500	1
Разом:	**74**	**33**	**297**	**$ 570,000**	**24**
ОКРУГИ НЮ ДЖЕРЗІ					
Нюарк	22	3	56	$ 114,000	7
Джерзі Сиrécі	11	8	64	125,000	7
Перт Амбой	12	13	86	644,000	8
Пассейк	7	5	17	31,000	1
Разом:	**52**	**29**	**223**	**$ 914,000**	**23**
ОКРУГИ ІЛЛИНОЙ, МИШИҐЕН І ОГАЙО					
Чікаго, Ілл.	34	13	139	$ 392,500	26
Детройт, Мич.	20	10	102	258,000	11
Клівленд, Огайо	21	4	103	359,000	34
Янгставн, Огайо	9	1	16	28,500	—
Разом:	**84**	**28**	**360**	**$1,038,000**	**71**
ОКРУГИ НОВОЇ АНГЛІЇ					
Ню Гейвен, Конн.	18	4	53	$ 97,000	—
Бостон, Масс.	6	1	13	31,000	4
Вунсакет, Р. Ай.	6	2	11	28,000	1
Разом:	**30**	**7**	**77**	**$ 156,000**	**5**
ОКРУГИ ЗАХІДНИХ СТЕЙТІВ АМЕРИКИ					
Центральна	6	1	8	$ 14,000	—
Міннеаполіс, Мінн.	6	—	9	31,000	4
Ст. Луїз, Мо.	5	—	5	8,000	—
Разом:	**17**	**1**	**22**	**$ 53,000**	**4**
Необ'єднані Відділи в Америці	22	1	14	$ 24,500	—
ОКРУГИ КАНАДИ					
Торонто, Онт.	25	11	95	$ 389,500	19
Монтреаль, Квеб.	8	3	49	153,000	9
Ніяґара, Онт.	9	4	40	187,000	1
Захід Канади	19	5	35	121,000	7
Разом:	**61**	**23**	**219**	**$ 850,500**	**36**
ЗАҐАЛЬНА СУМА	**455**	**202**	**1,830**	**$5,133,000**	**273**

НАЙКРАЩІ ВІДДІЛИ В УНСОЮЗІ ЯКІ ПО КІНЕЦЬ ВЕРЕСНЯ 1979 РОКУ ЗДОБУЛИ 10 АБО БІЛЬШЕ ЧЛЕНІВ

П. Ч.	Відділ Число	Місцевість	Здобув членів
1	83	Філядельфія, Па.	35
2	240	Клівленд, Огайо	34
3	347	Міллвіл, Н. Дж.	34
4	432	Торонто, Онт.	33
5	94	Гамтрамк, Міч.	32
6	316	Рочестер, Н. Й.	32
7	47	Бетлегем, Па.	30
8	401	Скарборо, Онт.	29
9	434	Монтреаль, Квібек	27
10	242	Фраквілл, Па.	26
11	155	Перт Амбой, Н. Дж.	25
12	164	Бервик, Па.	25
13	59	Бріджпорт, Конн.	24
14	458	Гамільтон, Онт.	24
15	381	Клярк, Н. Дж.	23
16	327	Гемпстед, Н. Й.	22
17	239	Філядельфія, Па.	21
18	379	Чікаго, Ілл.	21
19	445	Вінніпеґ, Манітоба	20
20	106	Чікаго, Ілл.	18
21	375	Філядельфія, Па.	18
22	25	Джерзі Ситі, Н. Дж.	17
13	88	Кергонксон, Н. Й.	17
24	174	Детройт, Міч.	17
25	194	Ню Йорк, Н. Й.	16
26	465	Ляшин, Квібек	16
27	32	Філядельфія, Па.	15
28	204	Ню Йорк, Н. Й.	15
29	276	Амбрідж, Па.	15
30	371	Нюарк, Н. Дж.	15
31	63	Форд Ситі, Па.	14
32	125	Чікаго, Ілл.	14
33	163	Філядельфія, Па.	14
34	200	Озон Парк, Н. Й.	14
35	430	Філядельфія, Па.	14
36	22	Чікаго, Ілл.	13
37	153	Філядельфія, Па.	13
38	269	Екстон, Па.	13
39	292	Детройт, Міч	13
40	369	Пальмертон, Па.	13
41	7	Мек Аду, Па.	12
42	422	Філядельфія, Па.	12
43	5	Асторія, Н. Й	11
44	169	Едвардсвілл, Па.	11
45	217	Рочестер, Н. Й.	11
46	13	Вотервліт, Н. Й.	10
47	53	Пітсбург, Па.	10
48	56	Вілінг, Вест Вірджінія	10
49	113	Дерри, Па.	10
50	127	Бофало, Н. Й.	10
51	216	Філядельфія, Па.	10
52	233	Льорейн, Огайо.	10
53	287	Джерзі Ситі, Н. Дж.	10
54	320	Балтимор, Мд.	10
55	349	Менвілл, Н. Дж.	10
56	399	Чікаго, Ілл.	10
57	423	Чікаго, Ілл.	10

НАЙКРАЩІ ОРГАНІЗАТОРИ В УНСОЮЗІ ЯКІ ПО КІНЕЦЬ ВЕРЕСНЯ 1979 РОКУ ЗДОБУЛИ 10 АБО БІЛЬШЕ ЧЛЕНІВ

П. Ч.	Організатор	Член Відділу	Здобув членів
1	С. Гавриш	83	61
2	Т. Волошин	432	45
3	В. Гавриляк	316	32
4	М. Кігічак	240	30
5	Р. Татарський	94	29
6	Марта Кордуба	153	26
7	О. Чабан	242	26
8	І. Фединишин	155	25
9	Т. Бутрей	164	25
10	Д.Пищ	458	24
11	В. Винницький	239	21
12	М. Семків	379	21
13	Анна Гарас	47	20
14	Олександра Дольницька	434	20
15	І. Геврик	445	20
16	А. Копистянський	327	19
17	Т. Сливінський	59	18
18	Дарія Запар	347	18
19	Квітка Стецюк	25	17
20	А. Слюсарчук	174	17
21	Б. Зорич	432	17
22	Текля Мороз	465	16
23	С. Іваницький	276	15
24	В. Яців	32	14
25	М. Турко	63	14
26	Т. Дуда	163	14
27	Ю. Баранюк	371	14
28	Олена Олек	22	13
29	А. Кушнір	83	13
30	М. Юзенів	194	13
31	І. Пригода	200	13
32	В. Палідвор	204	13
33	І. Кнігницький	430	13
34	Олена Словік	7	12
35	І.Одежинський	153	12
36	Стела Федик	292	12
37	М. Хоманчук	5	11
38	А. Іванюк	06	11
39	В. Стефурин	169	11
40	Христя Фуґа	269	11
41	П. Крепіч	169	11
42	І. Данківський	375	11
43	П. Шевчук	13	10
44	Д. Головатий	53	10
45	П. Когут	56	10
46	Марія Гаравус	27	10
47	Т. Кубарич	217	10
48	Марія Дейчаківська	233	10
49	І. Малко	320	10
50	М. Захарко	349	10
51	Р. Припхан	399	10

ЗДОБУТКИ ОРГАНІЗАТОРІВ УНСОЮЗУ ПО ОКРУГАХ У ВЕРЕСНІ 1979 РОКУ

Ч. В.	Організатор	Придбав у вересні	Сума забезпечення	В тому АДД	ТР	Разом у 1979
	ОКРУГА АЛЛЕНТАВН					
47	Анна Гарас	1	$ 1,000			30
318	Теодора Демчук	1	2,000			
	С. Гавриш	1	1,000			2
	Разом:	**3**	**$ 4,000**			
	ОКРУГА БАЛТИМОР					
81	А. Лукіянчук	1	$ 5,000			2
320	І. Малко	3	11,000			10
	Разом:	**4**	**$16,000**			
	ОКРУГА БОСТОН					
307	Д. Ґалонжка	1	$ 1,000			5
	ОКРУГА БОФФАЛО					
127	Марія Гаравус	1	$ 3,000			10
360	І. Гаврилюк	1	5,000			4
	Разом:	**2**	**$ 8,000**			
	ОКРУГА ЧІКАҐО					
17	Я. Билень	1	$ 3,000			2
22	Олена Олек	1	1,000			13
107	В. Ванджула	1	1,000			2
125	Ґльорія Пащин	1	5,000	1 АДД		14
157	В. Матичак	1	2,000			2
221	М. Карачевський	4	12,500	1 АДД		9
259	Юлія Ґуглик	1	1,000			1
379	М. Семків	1	2,000			21
423	В. Крайник	1	5,000			10
472	Стефанія Кочій	1	10,000			4
	Разом:	**13**	**$42,500**	**2 АДД**		
	ОКРУГА КЛІВЛЕНД					
112	Марія Капраль	1	$ 1,000			5
240	М. Кігічак	3	13,000	2 АДД		34
	Разом:	**4**	**$14,000**	**2 АДД**		
	ОКРУГА ДЕТРОЙТ					
94	Р. Татарський	1	$ 1,000			
	Марта Кордуба	3	3,000			32
175	Я. Базюк	1	2,000			5
292	Стела Федик	5	15,000	1 АДД		13
	Разом:	**10**	**$21,000**	**1 АДД**		
	ОКРУГА ДЖЕРЗІ СИТІ					
25	Квітка Стецюк	2	$ 2,000			17
70	М. Шеремета	1	1,000			6
213	В. Козак	1	1,000			9
270	С. Островський	1	1,000			4
287	М. Мілянович	3	3,000			10
	Разом:	**8**	**$ 8,000**			
	ОКРУГА МОНТРЕАЛЬ (Канада)					
434	Олександра Дольницька	3	$ 7,000	1 АДД		27
	ОКРУГА НЮАРК					
234	І. Іваник	1	$ 500			2
371	Ю. Баранюк	2	6,000	1 АДД		15
	Разом:	**3**	**$ 6,500**	**1 АДД**		
	ОКРУГА НЮ ГЕЙВЕН					
59	Т. Сливінський	1	$ 2,000			24
350	Т. Фінів	1	1,000			2
414	І. Телюк	2	3,000			7
	Разом:	**4**	**$ 6,000**			
	ОКРУГА НЮ ЙОРК					
4	В. Вереш	1	$10,000			1
6	А. Вовк	1	5,000	1 АДД		3
8	Марія Кульчицька	1	1,000		1 ТР	7
88	Марта Кордуба	3	3,000			17
194	М. Юзенів	2	2,000			
	Марта Кордуба	1	2,000			16
203	Марта Кордуба	1	5,000			1
204	А Лозинський	1	1,000			15
256	В. Недошитко	1	500			2
327	А. Копистянський	3	3,000			22
361	С. Літепло	1	1,000			4
489	М. Шпитко	1	1,000		1 ТР	4
	Разом:	**17**	**$34,500**	**1 АДД**	**2 ТР**	
	ОКРУГА НІЯҐАРА (Канада)					
458	Д. Пищ	4	$14,000			24
	ОКРУГА ПАССЕЙК					
42	П. Головачук	4	$ 5,500			8
182	Г. Клименко	1	5,000	1 АДД		3
	Разом:	**5**	**$10,500**	**1 АДД**		
	ОКРУГА ПЕРТ АМБОЙ					
155	М. Фединишин	1	$ 1,000			25
344	Олександра Яворська	1	1,000			3
349	М. Захарко	2	6,000			10
372	Й. Ярема	1	1,000		1 TR	6
381	В. Данько	8	55,000	3 АДД		23
	Разом:	**13**	**$64,000**	**3 АДД**	**1 ТР**	
	ОКРУГА ФІЛЯДЕЛЬФІЯ					
32	В. Яців	2	$15,000	1 АДД		15
83	С. Гавриш	6	10,000	1 АДД	1 ТР	35
116	С. Шилькевич	1	1,000			2
153	І. Скіра	3	3,000			13
156	С. Гавриш	1	1,000			4
163	Т. Дуда	1	1,000			14
173	П. Щерба	4	12,000	2 АДД		7
216	Б. Одежинський	2	20,500			
	Марта Кордуба	2	2,000			10
237	М. Крика	5	13,000	1 АДД	3 ТР	6
245	М. Мартиненко	2	8,000	1 АДД		9
268	Е. Барилка	2	3,000			3
269	Христина Фуґа	2	2,000			13
321	Д. Цюк	3	3,000			5
339	М. Луців	2	2,000			3
347	Дарія Запар	1	1,000			
	С. Гавриш	1	1,000		1 ТР	34
362	Ф. Петрик	2	1,000			9
375	І. Данківський	3	3,500			18
383	Й. Хома	1	1,000			5
422	С. Гавриш	1	1,000			
	Ю. Будерацький	2	6,000			
	В. Євтушенко	2	10,000	1 АДД		12
424	Ю. Трипупенко	1	1,000			5
430	І. Кнігницький	2	2,000			14
479	Патриція Мир	2	10,000	2 АДД		7
	Разом:	**56**	**$134,000**	**9АДД**	**5 ТР**	
	ОКРУГА ПІТТСБУРҐ					
63	М. Турко	1	$ 3,000			14
113	І. Ярчак	3	3,000			10
161	А. Джула	3	6,000			9
276	С. Іваницький	1	1,000			15
	Разом:	**8**	**$13,000**			
	ОКРУГА РОЧЕСТЕР					
217	Т. Кубарич	1	$ 1,000			11
285	А. Скібіцький	2	3,000			3
316	В. Гавриляк	5	5,000			32
343	Марія Сверида	1	500			1
367	М. Лилак	2	2,000			4
	Разом:	**11**	**$11,500**			
	ОКРУГА СКРЕНТОН					
311	Катерина Федірко	1	$ 1,000		1 ТР	3
406	М. Мартинюк	1	1,000			9
409	Жанет Болянд	1	1,000			4
	Разом:	**3**	**$ 3,000**		**1 ТР**	
	ОКРУГА ШАМОКИН					
90	Й. Сидор	1	$ 2,000			2
164	Таня Бутрей	1	5,000			25
242	Й. Чабан	1	1,000			26
305	Маргарета Гентош	1	1,000			8
	Разом:	**4**	**$ 9,000**			
	ОКРУГА ТОРОНТО (Канада)					
401	Т. Волошин	7	$11,000	1 АДД		29
407	В. Шаран	1	1,000			3
456	Б. Лавринів	1	3,000			1
464	Марта Кордуба	1	1,000			2
469	К. Чорномаз	1	2,000			1
	Разом:	**11**	**$18,000**	**1 АДД**		
	ОКРУГА ТРОЙ					
13	П. Шевчук	2	$ 2,000			10
191	В. Колодій	1	2,000			8
	Разом:	**3**	**$ 4,000**			
	ОКРУГА ВІЛКС БЕРИ					
236	М. Скерпон	2	$ 2,000		1 ТР	7
	ОКРУГА ВІННІПЕҐ (Захід Канади)					
445	І. Геврик	4	$ 8,000	1 АДД		20
498	А. Карпінський	1	2,000			1
	Разом:	**5**	**$10,000**	**1 АДД**		
	ОКРУГА ВУНСАКЕТ					
177	І. Лаба	1	$ 3,000			1
206	В. Кіндефорський	1	1,000			5
	Разом:	**2**	**$ 4,000**			
	ОКРУГА ЯНҐСТАВН					
230	П. Ліщак	1	$ 2,000			7
	ОКРУГА ЦЕНТРАЛЬНА					
355	С. Гасяк	1	$ 1,000			2
	НЕОБ'ЄДНАНІ ВІДДІЛИ					
257	Марта Кордуба	1	$ 1,000			6

ВАСИЛЬ ОРІХОВСЬКИЙ
головний організатор

ВЗАЄМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ: УНС ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ МОЛОДІ, МОЛОДЬ ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ УНС

У теперішній організаційній кампанії Українського Народного Союзу окрему увагу віддається організації молоді. Забезпечення молоді в УНСоюзі має вітальну вартість, як для самої молоді, так і для УНСоюзу та всієї нашої української громади на північно - американському континенті, для їх взаємного майбутнього. Для підкреслення цієї уваги і важливости, „Свобода" публікує в цій кампанії фотознімки новоприєднаних молодих членів УНСоюзу, якщо - очевидно — ці фотознімки нам надіслано

Оксана Марія Лилак, доня мгр Олени та мгра Євгена Лилаків, нова членка 367-го Відділу УНСоюзу в Рочестері, Н.Й. Вписали свою внучку в члени УНСоюзу бабуся Марія та дідусь Микола Лилак, касир 367-го Відділу УНСоюзу.

Андрія Марія Грінлов, наймолодша членка 349-го Відділу УНСоюзу в Менвіл, Н.Дж., яку вписали в члени УНСоюзу, набуваючи для неї студійну грамоту, батько Михайло та мати Люба Грінлови.

Стефан Михайло Максимюк, син Богдана та Олі Максимюк, новий член 163-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па. Обдарували свого внука Стефана союзовою грамотою дідуньо Богдан і бабуня Анастазія Максимюки.

Наталка Микицей, доня Надії та Ярослава Микицей, нова членка 32-го Відділу УНСоюзу ім. Олега Ольжича у Філядельфії, Па. Вписали свою внучку в члени УНСоюзу бабуня Людмила та дідусь Антон Міщук, також члени УНСоюзу.

Олександра Цапар, доня Олександра та Френі Цапар, нова членка 347-го Відділу УНСоюзу в Міллвілі, Н. Дж. Вписала внучку Олександру в члени УНСоюзу її бабуся Дарія Цапар, секретар 347-го Від ділу УНСоюзу. Олександра Цапар належить до танцювальної групи „Чайка" в Міллвілі, Н.Дж.

Михайло Цапар, син Олександра та Френі Цапар, новий член 347-го Відділу УНСоюзу в Міллвілі, Н.Дж. Вписала внука Михайла в члени УНСоюзу його бабуся Дарія Цапар, секретар 347-го Відділу УНСоюзу. Михайло Цапар належить до танцювальної групи „Чайка" у Міллвілі, Н.Дж.

ВОЛОДИМИР ШАШАРОВСЬКИЙ...

(Закінчення зі стор. 1)

дини президії) приявні побачили чітко пророблену працю Управи, звернувши особливу увагу на працю секретаря Євгена Левицького, який вислав з канцелярії ОМУС понад тисяча листів і комунікатів, не кажучи про взірцево проваджену картотеку всіх листів та картотеки членів. Він же займається і взірцево веденою кольпортажею книги ОМУС-у „Наш Театр".

Висловлено також подяку фінансовому референтові Володимирові Варварові, фінансові звіти якого є зразково точні з ясним виказом цілого діловодства, защо їм обом загальні збори висказали признання і подяку.

Після запитів і відповідей на запити, голова Контрольної комісії Василь Сердюк (з Трентону) здав звіт з переведеної контролі діловодства Управи, яких переведено за час минулої каденції 8 і які виявили бездоганне ведення книг та ясних розрахунків. Він також піддав внесок про уділення уступаючій Управі абсолюторії, що присутні члени одноголосно приняли. Після перерви, Номінаційна комісія в особах: Михайло Лялька (Торонто), Іван Федчишин (Детройт) та Іван Головка (Левітовн), заявила, що по докладній нараді, вони вирішили запропонувати зборам переобрати в повному складі попередню Управу, що члени прийняли гучними оплесками, затвердивши одноголосно. Вийнмок становив Олег Лисяк, референт публікації, який переобтяжений різними громадськими функціями, свого посту тим разом приняти не міг, про що заявив ще перед загальними зборами і його функції в новій Управі з головою В. Шашаровським, секретарем — Є. Левицьким та фінансовим референтом В. Варваровим перейняв Микола Кавка (Мамай) з Філядельфії.

Цього ж дня увечері, в залях „Тризуба", відбулась спільна вечеря, яку приготовила Юлія Шашаровська, відома не тільки з мистецьких здібностей, але і з неабияких кулінарних вмілостей. Страви подавали до столів старшим колегам молоденькі панночки з театральної студії молоді. Настрій на вечері був родинний. Погідну та безжурну атмосферу підсилили ще мистецькі виступи членів ОМУС-у, які імпровізували в дотепний спосіб актуальні політичні і театральні події, з чого приявні сміялись, як то кажуть „від вуха до вуха", а виступаючі — Іванна Климовська, вона ж Язичинська, Христина Озарків та Володимир Довганюк не жаліли гострих дотепів і на адресу сидячих при столах колег, на які з місця відповідали їм від столів в неменш дотепний спосіб чим ще більше підкреслили цю родинну атмосферу.

У неділю, 21 жовтня відбулись в українській католицькій і православній церквах поминальні Богослужби за померших членів. Опісля, гості, які прибули з дальших сторін ЗСА і Канади роз'їхались додому, а ті, які залишились, ще довго ділились думками та обговорювали подрібно справи, порушувані на загальних зборах.

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ...

(Закінчення зі стор. 2)

рівень діяльности тієї установи.

Тепер, здається, прийшов час, щоб ми — члени української громади — збудилися зі сну й усвідомили собі, що нам за всяку ціну треба врятувати цю прекрасну будівлю. Нам конечно треба вдержати адресу при 5-ій авеню, її закріпити, і в цю прекрасну будівлю нам треба вложити українську душу.

Заповнити всі залі цінними українськими збірниками, придбати відповідні меблі й обставити та прикрасити примішення, поліпшити стан конференційних заль, піднести рівень плянованих програм, щоб все відповідало адресі установи, а передусім треба створити атмосферу перманентности осідку вогнища української культури — ось кілька із багатьох завдань, які змогла б поставити перед собою Управа УІА, а одночасно і вся ураїнська громада на майбутнє.

Мала група людей сама тих завдань осягнути не зможе, хіба що вона розпоряджалася б великими фінансовими ресурсами. Тому УІА закликає Українську Громаду включитися в акцію створення перманентного фонду, який забезпечив би Українському Інститутові Америки покриття всіх фінансових потреб пов'язаних з його програмою і діяльністю.

УІА старається знайти ключ і шлях до міських чи стейтових дотацій, з якого може дістати допомогу ця інституція.

УІА шукатиме також шляхів до тісної співпраці з нашими науковими установами, а разом з тим і до фінансової співвідповідальности за вдержання нашої спільної мети — престижевої будівлі.

Надіюся, що ці думки і пляни найдуть належний відгомін серед нашої громади. Мабудь не варто є говорити про наслідки й консеквенції, коли б вони виявилися неуспішними.

ПІДГОТОВКА...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

Закінчення

Ми доволі загально описали хід кількох найважніших конференцій для підготовки Конференції Жіночої Декади Миру і Поступу у Копенгагені, для того, щоб нашим читачам дати повний образ підготовки до цієї Конференції.

Треба зауважити, що на всіх відбутих конференціях політичний елемент відограває куди меншу ролю, чим у попередніх конференціях, а більше уваги присвячено правдивій журбі за долю жінки. Ця справа й далі в центрі уваги, зокрема в ОН.

Згідно з опінією міжнародних неурядових організацій (НҐО), держави-члени ОН, які залюбки вважали положення жіноцтва у їхніх країнах за найкраще у світі, починають мати деякі сумніви й зауважують недотягнення в цих справах.

Слід також звернути увагу на скріплення позицій НҐО в ОН, які завдяки їхній та їхніх членів організацій на місцях закріплюють себе як партнера для успішного переведення ідей Декади.

Справа жінок політичних в'язнів і їхніх дітей та визвольної боротьби є пекуча у різних країнах, отже є чому приглянутися та зробити свої висновки. Питання здоров'я, освіти і праці жінки є актуальні для всього жіноцтва. Щораз більше Декада звертає увагу на родину, зокрема матір і дитину, так в індустріяльних країнах, як і у країнах Третього Світу.

Конференція у Вашінгтоні мало чим нагадувала Жіночу Конференцію в Гюстоні і вона концентрувалась більш на реалітетах. Сталося це, думаємо, тому, що конференція була влаштована державним Департаментом і багато проблем, які були основними в Гюстоні розпрацьовує американський уряд. Також змінилися і пріорітети. Можливо також і тому, що забракло динамічної і неспокійної Белли Абцуг, а її наслідниця Лінда Джонсон Робб куди більш спокійна і...менш досвідчена.

Великим позитивом для нас було те, що завдяки Світовій Федерації Українських Жіночих Організацій наші жінки мали змогу взяти участь у конференціях та ознайомитися з цілою низкою світових і американських проблем, які торкують *проблему жінки*. Вони також мали змогу брати участь в обговоренні різних справ. Ці два факти повинні допомогти у випрацюванні наших виступів на „Форумі" на Конференції у Копенгагені.

Світ готується до Конференції. Проблем є багато, а праці ще більше. Було б дуже нерозважно і незріло думати, що одна людина або одна організація, чи одна група дасть раду з цими справами. Маємо надію, що підготовка і наша участь на „Форумі" будуть куди кращі, чим вони були на „Трибуні" в Мехіко.

Визначний гість в УНІГУ

Вілліям Андерсон — маршал Гарвардського університету. Едвард Касинець — бібліотекар УНІГУ і проф. Тсуґуо Тоґава — гість з Японії.

Світлив Дейв Бейлі

Кембрідж, Масс. (ФКУ). — У днях 9-го і 10-го жовтня ц.р. проф. Тсуґуо Тоґава, директор слов'янського дослідного центру Гокайдо університету в Саппоро, Японія був офіційним відвідувачем Гарварду, репрезентуючи японські високошкільні установи. Він теж був гостем Українського Наукового Інституту Гарвардського університету.

У вівторок, ранком, на першій зустрічі в приміщеннях маршала університету, бібліотекар і бібліограф УНІГУ мґр Едвард Касинець поінформував проф. Тоґаву про УНІГУ та українознавчі й інші слов'янські книгозбірні в бібліотеках Гарварду. Відтак п. Касинець супроводив гостя до бібліотек.

По зустрічах із адміністраційними й факультетськими чинниками Гарварду, японський відвідувач знову зустрінувся з українцями. Проф. О. Пріцак враз з дружиною Ніною гостили японського вченого на вечері, в якій взяв участь теж присутній тоді в Гарварді проф. Дмитро Штогрин з Іллінойського університету. Господар і гість обмінялись доброзичливими побажаннями при виголошенні тостів. Крім того, проф. Тоґава проспівав для вшанування своїх українських господарів японську старинну рибальську пісню. Відтак він, розказуючи про слов'янські студії в Японії, вказав на те, що тепер у них присвячується більшу увагу студіям неросійських національностей в СССР.

Проф. Тоґава здобув свою освіту в університетах Америки та в університеті Парижу. Він свідомим істориком зі спеціялізацією в історії XIX століття.

Другого дня, в приміщеннях УНІГУ, проф. Пріцак і японський гість обговорювали в деталях можливості співпраці нашого українського наукового осередку з університетами Японії.

Колишні учні Золочівської і Реґенсбурзької гімназій вшановують свого директора

У суботу, 10-го листопада ц. р., в 11-ій год. дня, на українському православному цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку відправиться Панахида за спокій душі св. п. Микола Величка — колишнього директора Української гімназії у Золочеві, Галичина й Української гімназії у Реґенсбурзі, Німеччина — та його дружини Василини після перенесення сюди їхніх тлінних останків.

Збіркою фондів і перенесенням праху зайнялася група колишніх учнів Реґенсбурзької гімназії згідно з побажаннями й постановами на товариських з'їздах. При активній моральній і фінансовій допомозі колишніх учнів Золочівської гімназії вдалося нарешті довершити задумане діло, хоча ще продовжується збірка для спорудження бодай скромного, але відповідного пам'ятника.

Св. п. директор Микола Величко заслужив на достойне пошанування, бо ціле своє життя присвятив для виховання молоді. Він був не тільки директором чи адміністратором, а й знаменитим педагогом, виховаником і опікуном і дбав про всебічне виховання, про що можуть посвідчити його колишні вихованці.

Народжений 1895 року, за молодих літ брав участь у Визвольних Змаганнях, перебув полон, був довгі роки директором Української гімназії у Золочеві, а після Другої світової війни був ініціятором засновником і директором однієї з кращих таборових гімназій у Німеччині, у переселенчому таборі на оселі Ганґгоферзідлюнґ в Реґенсбурзі. Цю школу не лише поставив на високому рівні, не зважаючи на дуже невідрадні умовини й безліч перешкод, а й добився визнання її німецьким урядом. З батьківською любов'ю і вирозумінням ставився до всіх своїх учнів, а зокрема піклувався молодими хлопцями, які опинилися у таборах без батьків. Хоча на вигляд був строгий і неприступний, і любив сувору дисципліну й формальність, — в дійсності щиро дбав про долю нас усіх та старався якнайбільше підготовити нас до життьових труднощів. Вимагав від учнів багато, але коли хтось виїжджав за океан перед закінченням шкільного року, до давав посвідку про закінчення кляси, а якщо учень був у восьмій клясі — то уможливлював здати матуру „екстерно". Перед розв'язанням табору старався якнайбільше втиснути матеріялу в шкільну програму та приспішити її, щоб ми могли повніше скористати, хоча це й означало втрату наших літніх вакацій...

В Америці прийшлося йому важко фізично працювати в шпиталі, а проте ще виступав з науковими й виховними лекціями в місцевих молодечих організаціях на терені Нюарку, Н. Дж. Тут і помер у тяжких обставинах 1955 року. Дружина його після довгих самітніх і скрутних років померла 5-го квітня 1979 року так і не дочекавшись перенесення тлінних останків її чоловіка на український цвинтар до Бавнд Бруку, що було її бажанням і мрією на протязі багатьох років.

Здається мені, що щойно в зрілому віці ми повністю усвідомлюємо собі всю широчінь труду, посвяти, терпеливости й любови наших колишніх виховників. На жаль, часто-густо їх вже нема між живими, коли ми врешті хотіли б висловити їм пошану, вдячність, і нашу спізнену любов. Так сталося і з нашим Директором... Він відійшов з цього світу так передчасно й скоро, що ніхто з нас не встиг, чи не був ще досить „зрілим", щоб виявити йому належну шану, вдячність, чи просто чимнебудь допомогти. Тож вшануємо його хоч в цей спосіб, щоб прах його спочивав на українському цвинтарі серед заслужених людей. Може цим, бодай частинно, сплатимо наш борг перед Покійним...

Комітет колишніх учнів Реґенсбурзької гімназії щиро запрошує всіх, кому дорога пам'ять св. п. директора Величка, взяти участь у Панахиді та згадати його у своїх молитвах.

Зацікавлені в допомозі спорудження пам'ятника можуть присилати свої пожертви на адресу: „Welyczko Memorial Fund." c/o Mrs. Romana Mysko-Jachtorowyiz 5861 N. Lacey Ave. Chicago, Ill. 60646.

(Л. Я.-П.)

У Менорі відбувся День Української Культури

Танцювальний ансамбль „Полтава" з Піттсбурґу під час виступу в Менор Джуніор коледжі

У неділю, 23-го вересня ц.р. у Менор Джуніор коледжі відбувся День Української Культури. О год. 3-ій по полудні в залі Василіянської бібліотеки, сестра Міріям Кляра, ЧСВВ, президент Менор Джуніор коледжу, відкрила виставку, що її влаштував Студійний Осередок Української Культури при Менорі. Ця групова виставка образів і різьб українських мистців, що живуть у Філядельфії — Юрія Гури, Петра Капшученка, Ніни Климовської, Софії Лади, Андрія Мадая, Юрія Сірка, Христини Зелінської та Марка Зубаря, була дуже успішною. Допис про виставку п.н. „На диво гармонійна виставка", О. Керч, появився в Америці в п'ятницю, 28-го вересня ц.р.

Багато присутніх відвідали теж Збірку Українського Народного Мистецтва.

О годині 5-ій по полудні відбувся Добродійний концерт в авдиторії Менор Джуніор коледжу. Участь в концерті брав український танцювальний ансамбль „Полтова" з Пісбурґу та український народний ансамбль „Сопілка" з Філядельфії. Ведучим концерту був інж. Роман Швед. З притаманним йому гумором і легкістю він заповідав окремі точки програми. Молоді танцюристи збирали заслужені оплески.

Після концерту, сестра Міріям Кляра, ЧСВВ, склала подяку мистецьким керівникам ансамблів п-і Любі Глутковській з Піттсбурґу та п-і Орисі Гебка з Філядельфії, вручивши їм китиці квітів.

Заслужена подяка належиться усім виконавцям програми. Своїми добродійними виступами вони причинилися до поширення імени та корисної розбудови Студійного Осередку Української Культури. Нові мелодії та особливе виконання танців залишили присутнім справжню насолоду.

Н. Н.

Нагороди ім. Іванни Лаврук зі Стажицкіх

Жюрі Нагороди в складі: д-р Богдан Будурович, професор Відділу Слов'янських Мов і Літератур в університеті Торонто, Єжи Гедрайць, редактор „Культури" в Парижі, Бенедикт Гайденкорн колишній редактор „Звйонзковца" в Торонто; Іван Кошелівець, редактор „Сучасности" в Мюнхені і д-р Богдан Лаврук, професор Математичного Відділу в університеті МакҐіл в Монтреалі — фундатор, відзначило в травні ц.р. Нагородою ім. Іванни Лаврук зі Стажитків такі дві особи:

Д-ра Петра Потічного, професора Відділу Політичних Наук в Університеті МакМастер в Гамільтоні, Онтаріо, — за діяльність в напрямі зближення і вспівпраці обох народі, видатним проявом, якої було зорганізування великої наукової конференції, першої цього роду, посвяченої польсько-українським взаєминам. Ця конференція відбулася у жовтні 1977 року в університеті МакМастер за участю науковців і інтелектуалістів з різних країн. Вона була великим осягненням і початком співпраці в напрямі зближення;

Д-ра Ігнатія Макарчука, єпископа ординарія Перемиської дієцезії, в якій живе найбільше українців-католиків Польщі — за постійну і повну посвяти опіку над вірними греко-католицького обряду і за рятування українських церков для Католицької Церкви.

Жюрі призначило в нагороди проф. д-р П. Потічному в 500 канадських долярів, єпископові д-р І. Макарчукові 1,000 канадських долярів.

Вручення нагород відбулось через фундацію ім. Адама Міцкевича в Торонто.

Нагорода ім. Іванни Лаврук зі Стажицкіх призначена для осіб, які заслужились для ідеї польсько-українського зближення. Ця ідея присвічувала покійній Іванні Лаврук в її житті. Нагорода виносить 1,500 канадських долярів. Передбачається, що нагорода буде признаватись щотри роки в травні. Уфундував її на вшанування пам'яті матері син д-р Богдан Лаврук 1-го травня 1976 року в третю річницю її смерти. У цій справі можна звертатися на його адресу: 3425 Stanlej St., apt. 405, Montreal, P.Q., H3A 1S2, Canada.

В 1976 році нагороду ім. Іванни Лаврук зі Стажицкіх одержали: Вадим Лесич — за антологію польської поезії на українській мові, Юзеф Лободовскі — за публіцистичну, поетицьку і письменницьку творчість, присвячену ідеї польсько-українського зближення і Юліюш Мерошевський — за публіцистичну творчість в справі зближення обох народів.

Гарвардський вечір у Балтиморі

Заходом Комітету Допомоги ФКУ під протекторатом УККА та при співучасті місцевих організацій 14-го жовтня ц. р., в залі Української Молоді відбувся Гарвардський Вечір, на якому з доповідями виступили проф. Омелян Пріцак і д-р Роман Процик. Представники Гарварду поінформували зібраних (60 осіб) про стан Українського Наукового Центру, про значення і вплив цієї престижевої інституції в науковому світі.

Як виходить із підсумків доповідей, матеріяльне забезпечення Наукового Інституту ще не завершене, тому треба докласти ще всіх зусиль щоб раз розпочате діло довести до успішного кінця.

В оживленій дискусії, яка розгорнулась після доповідей, голос забирали інж. М. Сеньків, інж. О. Зінкевич, інж. В. Сушко, п. Басараб, п. В. Татчин, п-і Лідія Шавяк і п. Е. Притула, голова місцевого Комітету ФКУ. Зрозумівши вагу матеріяльної піддержки, громада Балтимору знову склала 2,000 долярів на Науковий Інститут при Гарвардському університеті.

С. М.

БАЗАР УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ШКОЛИ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ У НЮАРКУ

Нюарк, Н. Дж. — Кружок Матерів при українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя у цьому ж місті інформує, що за його старанням, 11-го листопада ц. р. від год. 8-ої ранку до 2-ої по пол. у залі під цією ж церквою відбуватиметься базар ручних робіт.

На цьому ж базарі можна буде набути різнорідні різдвяні дарунки домашньої роботи, картини, кераміку, печиво тощо.

Для відзначення Року Української Дитини тут рівночасно відбудеться виставка дитячого мистецтва робіт шкільних дітей.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 11-го ЛИСТОПАДА 1979 р.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори Б-ва св. ап. Петра і Павла 102 Відд., о год. 11:30 ранку в церковній залі св. Йосафата, 5720 State Rd., Parma, Ohio. — А. Жгута, предс., М. Бобечко, секр.